

Miután Batu visszaverte az ellene irányuló támadást, a ménes felé nézett. Az elsőként támadó kifejlett farkasok a ménes keleti felének elején gyülekeztek, mintha érezték volna az idő szorítását, és a hátul lévő társaik veszteségét. A farkasfalka furcsa, vonyításszerű hangot hallatott, mint amikor szél zörgeti a villanyvezetéket. A hang félelemmel, ugyanakkor támadásvágygal volt teli. A vezérfarkas vezetésével a dühödt, örült falka valamennyi tagja mindent egy lapra tett fel, s a sztyeppi farkas a legkegyetlenebb, legvéresebb, legérthetlenebb gyilkolási módszerhez nyúlt: megkezdte öngyilkos akcióját, a végső, totális támadást a ménes ellen. A farkasok, különösen a kölykeiket sirató nőstényfarkasok, örülten vetették rá magukat a lovakra, a bordák mögötti részen, ott, ahol legvékonyabb a bőr, az oldalukba martak, majd testük teljes súlyával - nem törődve azzal, hogy maguk is áldozattá válhatnak - beléjük csimpaszkodtak. Ez a manőver végzetesen veszélyes volt farkasnak, lónak egyaránt. A farkas úgy lógott a ló oldalán, mint egy akasztófán, alsóteste a ló hátsó lába előtt függött, s a rémült, vágtazó lovak, hogy lerázzák magukról támadóikat, eszeveszetten rúgtak, tapostak, és ha egyszer telibe találtak, tört a csont, hasadt a bőr, s kifordultak a belek. Csak a legélesebb fogú, legnagyobb testű farkasok képesek saját súlyuk segítségével feltépni a ló hasán a bőrt, majd úgy földet érni, hogy életben maradjanak. De ez a gyilkos mutatvány a lónak még veszélyesebb, mert ha nem tudja lerúgni magáról támadóját, a terheléstől lemarad a ménestől, a farkasok bekerítik s legyilkolják. Ha viszont pontosan eltalálja a farkast, rúgásával lendületet ad neki, így a test még nagyobb erővel hasítja fel a bőrt, tépi a hasat, és ebbe a ló maga is belehal. Az áldozat lovak és az öngyilkos farkasok remegtek kilátástalan helyzetükben. A lerúgott és összetiptort farkasok nagy része anyafarkas volt. Könnyebbek a hímeknél, s így csupán saját testsúlyukra támaszkodva nemigen képesek felhasítani a lovak hasán a bőrt, csak a halálra vált lovak rúgásából kölcsönzött lendülettel járhatnak sikerrel. Az anyafarkasok fittyet hánynak életükre, bosszúvágygal teli szívvel, büszkén vonulnak a halálba, bátran hullatják tejjel keveredő vérüket. Vállalva a rúgásokat, a felhasadt bőrt, a kifordult gyomrot, belső szerveket, és a szétrúgott emlőket, a végsőkig küzdenek a ménes elleni harcban.

Egy ló rúgásától teljesen megveszett, felhasadt gyomrú hím farkas fogát villogtatva, összegömbölyödve, vonyítva fetrengett a hóban, majd hirtelen minden erejét összeszedve mellső lábára tápázkodott, s rámászott egy földön fekvő, haláltusáját vívó lóra. Tépte, marcangolta, ki nem hagyta volna élete utolsó lehetőségét a gyilkolásra. Amíg még szája és foga van, harap és nyel, ahogy bírja, az sem számít, hogy már gyomra sincs. Az élő ló húsa a farkas szájából egyenesen a hóra hullott, s valószínűleg nincs elvetemültebb, nagyobb étvágyú, s több húst elfogyasztó farkas, mint az, amelyiket már nem korlátoz gyomrának mérete. A végórájukban elfogyasztott étel életük legbrutálisabb lakomája.